MANUEL CAMPOS SÁNCHEZ-BORDONA
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA
Az ismertetés napja: 2025. január 23. [1]

C-782/23. sz. ügy

„Tauritus” UAB
kontra
Muitinės departamentas prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos;
a Kauno teritorinė muitinė
részvételével

(a Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas [legfelsőbb közigazgatási bíróság, Litvánia] által benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem)

„Előzetes döntéshozatal – Vámunió – 952/2013/EU rendelet – Uniós Vámkódex – Közös vámtarifa – Vámérték – Ügyleti érték – Meghatározás – Ideiglenes vételárat feltüntető szerződés alapján behozott áruk– A vámáru-nyilatkozat elfogadásának időpontjában ismeretlen végleges ár”

1. A jelen előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyát képező jogvita a hozzáadottérték-adó (héa) késedelmes megfizetése miatt fizetendő kamatok összegére vonatkozik.

2. Az említett kamat megállapításához meg kell határozni a behozatali héa pontos összegét. A behozatali héa összege viszont attól függ, hogy a 952/2013/EU rendelet [2] alapján hogyan számítják ki a behozott áruk vámértékét.

I. Jogi háttér

A. Vámkódex

3. A 15. cikk („Információnyújtás a vámhatóságok számára”) (2) bekezdése kimondja:

„A vám-árunyilatkozat […] benyújtásával az érintett személy felelősséggel tartozik a következőkért:

a) az árunyilatkozatban, értesítésben vagy kérelemben megadott információ pontossága és teljessége;

[1] Eredeti nyelv: spanyol.

[2] Az Uniós Vámkódex létrehozásáról szóló, 2013. október 9-i európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2013. L 269., 1. o.; helyesbítések: HL 2013. L 287., 90. o.; HL 2016. L 267., 2. o.; HL 2018. L 173., 35. o.). A továbbiakban: Vámkódex.

[…]”

4. A 48. cikk („Áruátengedést követő ellenőrzés”) előírja:

„Vámellenőrzés céljából a vámhatóságok megerősíthetik a vám-árunyilatkozatban […] feltüntetett információk pontosságát és teljességét, valamint az alátámasztó okmányok meglétét, hitelességét, pontosságát és érvényességét, továbbá megvizsgálhatják a nyilatkozattevőnek az érintett áruval kapcsolatos műveletekre […] vonatkozó számviteli és egyéb nyilvántartásait, az említett áru átengedését követően.”

5. A 70. cikk („A vámérték megállapításának az ügyleti értéken alapuló módszere”) szerint:

„(1) Az áru vámértékének elsődleges alapja az ügyleti érték, azaz az áruért az Unió vámterületére irányuló kivitel céljából történő eladáskor ténylegesen kifizetett vagy kifizetendő – szükség esetén kiigazított – ár.

(2) A ténylegesen kifizetett vagy kifizetendő ár a behozott áruért a vevő részéről az eladónak vagy a vevő részéről harmadik félnek az eladó javára teljesített vagy teljesítendő teljes kifizetés, és a behozott áru eladásának feltételeként teljesített vagy teljesítendő minden kifizetést magában kell foglalnia.

(3) Az ügyleti értéket kell alkalmazni valamennyi következő feltétel teljesítése esetén:

[…]

b) az eladás vagy az ár nem függ olyan feltételektől vagy ellenszolgáltatásoktól, amelyeknek az értéke nem határozható meg az értékelendő árut illetően;

[…]”

6. A 71. cikk („Az ügyleti érték elemei”) és a 72. cikk („A vámértékbe nem beszámítandó elemek”) rendelkezik a vámértéknek [3] a 70. cikk alapján történő megállapítása érdekében elvégzendő kiigazításokról.

7. A 73. cikk („Egyszerűsítés”) a következőképpen szól:

„A vámhatóságok kérelemre engedélyezhetik, hogy az alábbiakat egyedi kritériumok alapján állapítsák meg, amennyiben ezek a vám-árunyilatkozat elfogadásának napján nem számszerűsíthetők:

a) a 70. cikk (2) bekezdésével összhangban az áru vámértékébe beszámítandó összegek; és

[3] A Vámkódex egyes rendelkezéseinek végrehajtására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló, 2015. november 24-i (EU) 2015/2447 bizottsági végrehajtási rendelet (HL 2015. L 343., 558. o.; helyesbítések: HL 2016. L 87, 35. o.; HL 2017. L 101, 195. o.; HL 2018. L 157.; 27. o., HL 2019. L 181., 124. o.) 128. cikkének („Ügyleti érték”) (1) bekezdése a következő pontosítást tartalmazza:
„Az Unió vámterületére irányuló kivitelre eladott áruk ügyleti értékét a vám-árunyilatkozat elfogadásának időpontjában, az áruknak az említett vámterületre való behozatalát közvetlenül megelőzően történő eladás alapján kell meghatározni.”
Ugyanezen végrehajtási rendelet 133. cikke („Feltételek és ellenszolgáltatások értékelése”) pedig a következőképpen rendelkezik:
„Ha a behozott áruk eladása vagy ára olyan feltételtől vagy ellenszolgáltatástól függ, amelynek értéke az értékelendő áruk tekintetében meghatározható, ezt az értéket a ténylegesen kifizetett vagy kifizetendő ár részének kell tekinteni […].”

b) a 71. és a 72. cikkben említett összegek.” [4]

8. A 74. cikk („A vámérték megállapításának másodlagos módszerei”) kimondja:

„(1) Ha az áru vámértéke a 70. cikk alapján nem határozható meg, akkor a (2) bekezdés a)–d) pontját kell alkalmazni – ebben a sorrendben – az első olyan pontig, amely szerint az áru vámértéke meghatározható.

[…]

(2) Az (1) bekezdés értelmében a vámérték:

a) […] azonos áruk ügyleti értéke;

b) […] hasonló áruk ügyleti értéke;

c) […] egységáron alapuló érték […]; vagy

d) a számított érték, amely az alábbiak összegéből áll:

i. az anyagok, illetve a gyártás vagy a behozott áru előállításában alkalmazott más feldolgozás költsége vagy értéke;

ii. […] nyereséggel és általános költségekkel egyenlő összeg;

iii. a 71. cikk (1) bekezdésének e) pontjában említett elemek költsége vagy értéke.

(3) Ha a vámérték az (1) bekezdés alapján nem határozható meg, azt az Unió vámterületén rendelkezésre álló adatok alapján, az alábbiakban szereplő elvekkel és általános rendelkezésekkel összhangban lévő, valamennyi ésszerű eszköz felhasználásával kell meghatározni:

a) az Általános Vám- és Kereskedelmi Egyezmény VII. cikkének végrehajtásáról szóló egyezmény;

b) az Általános Vám- és Kereskedelmi Egyezmény VII. cikke;

c) ez a fejezet.” [5]

9. A 101. cikk („A behozatali vagy kiviteli vám összegének meghatározása”) megállapítja:

„(1) A fizetendő behozatali vagy kiviteli vám összegét a […] vámhatóság állapítja meg, […] amint rendelkezik a megfelelő információkkal.

[4] A 952/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendeletnek az Uniós Vámkódex egyes rendelkezéseire vonatkozó részletes szabályok tekintetében történő kiegészítéséről szóló, 2015. július 28-i (EU) 2015/2446 felhatalmazáson alapuló bizottsági rendeletnek (HL 2015. L 343., 1. o.; helyesbítések: HL 2016. L 87., 35. o.; HL 2017. L 101., 164. o.; HL 2018. L 192., 62. o.) a tényállás idején alkalmazandó 71. cikke (1) bekezdésében pontosítást tesz:
„(1) A Vámkódex 73. cikkében említett engedély a következő feltételek teljesülése esetén adható meg:
a) a Vámkódex 166. cikkében említett eljárás alkalmazása az adott körülmények között aránytalan adminisztratív költségeket jelentene;
b) a megállapított vámérték nem fog jelentősen eltérni az engedély hiányában megállapított vámértéktől”.

[5] A 2015/2447 végrehajtási rendelet 144. cikke („Tartalékmódszer”) (1) bekezdése szerint: „A vámértéknek a Vámkódex 74. cikkének (3) bekezdése szerinti meghatározása során ésszerű rugalmasság használható a Vámkódex 70. cikkében és 74. cikkének (2) bekezdésében előírt módszerek alkalmazásakor. Az így meghatározott értéknek a lehető legnagyobb mértékben a korábban meghatározott vámértékeken kell alapulnia.”

(2) A 48. cikk sérelme nélkül a vámhatóságok elfogadhatják a fizetendő behozatali vagy kiviteli vámnak a nyilatkozattevő által meghatározott összegét.

[…]”.

10. A 166. cikk („Egyszerűsített árunyilatkozat”) (1) bekezdése kimondja:

„A vámhatóságok elfogadhatják, hogy egy személy az árukat olyan egyszerűsített árunyilatkozat alapján vonja vámeljárás alá, amely adott esetben nem tartalmazza a 162. cikkben említett adatok vagy a 163. cikkben említett alátámasztó okmányok mindegyikét.”

11. A 167. cikk („Kiegészítő árunyilatkozat”) előírja:

„(1) A 166. cikk szerinti egyszerűsített árunyilatkozat esetében […], a nyilatkozattevőnek megadott határidőn belül kiegészítő árunyilatkozatot kell benyújtania az illetékes vámhivatalhoz, amelyben az érintett vámeljáráshoz szükséges adatok szerepelnek. [6]

A 166. cikk szerinti egyszerűsített árunyilatkozat esetében a szükséges alátámasztó okmányoknak a megadott határidőn belül a nyilatkozattevő birtokában kell lenniük és a vámhatóságok rendelkezésére kell állniuk.

A kiegészítő árunyilatkozat lehet általános, időszakos vagy összegző jellegű.

[…]

(4) A 166. cikkben említett egyszerűsített árunyilatkozat, illetve a nyilatkozattevő nyilvántartásaiba a 182. cikk alapján történő bejegyzés és a kiegészítő árunyilatkozat egyetlen, egymástól elválaszthatatlan okiratnak tekintendő, amely külön-külön, értelemszerűen azon a napon lép hatályba, amikor az egyszerűsített árunyilatkozatot a 172. cikknek megfelelően elfogadják, illetve azon a napon, amikor az árukat a nyilatkozattevő nyilvántartásába bejegyzik.

[…]”

12. A 172. cikk („A vámáru-nyilatkozat elfogadása”) (2) bekezdése a következőképpen szól:

„Eltérő rendelkezés hiányában a bejelentett árura vonatkozó vámeljárásra irányadó rendelkezések és minden egyéb behozatali vagy kiviteli alakiság alkalmazásakor figyelembe veendő nap a vám-árunyilatkozat vámhatóság által történő elfogadásának napja.”

6 A 2015/2446 felhatalmazáson alapuló rendeletnek a tényállás idején alkalmazandó 146. cikke („Kiegészítő árunyilatkozat”) alapján:
„(1) Ha a vámhatóságnak a Vámkódex 105. cikke (1) bekezdésének első albekezdése alapján könyvelésbe kell vennie a fizetendő behozatali vagy kiviteli vám összegét, akkor a Vámkódex 167. cikke (1) bekezdésének első albekezdésében előírt kiegészítő árunyilatkozatot az áru átengedését követő 10 napon belül kell benyújtani.
(2) Ha a könyvelésbe vételre a Vámkódex 105. cikke (1) bekezdésének második albekezdése alapján kerül sor, és a kiegészítő árunyilatkozat általános, időszakos vagy összegző jellegű, akkor a kiegészítő árunyilatkozat tárgyidőszaka nem lehet egy naptári hónapnál hosszabb.
(3) A (2) bekezdésben említett kiegészítő árunyilatkozat benyújtásának határidejét a vámhatóság állapítja meg. A határidő legfeljebb 10 nappal lehet később a kiegészítő árunyilatkozat tárgyidőszakának végénél.
[…]”

13. A 173. cikk („A vám-árunyilatkozat módosítása”) a következőképpen rendelkezik:

„(1) A nyilatkozattevő számára kérelem esetén meg kell engedni, hogy a vám-árunyilatkozat egy vagy több adatát módosítsa, azt követően, hogy azt a vámhatóság már elfogadta. A módosítás nem eredményezheti, hogy a vám-árunyilatkozat az eredeti áruktól eltérő árukra vonatkozzon.

[…]

(3) A nyilatkozattevő kérelme esetén a vám-árunyilatkozat elfogadása napjától számított három éven belül engedhető meg a vám-árunyilatkozatnak az áruk átengedését követő módosítása annak érdekében, hogy a nyilatkozattevő megfeleljen az áruknak a szóban forgó vámeljárás alá vonásával kapcsolatos kötelezettségeinek.”

B. A 2006/112/EK irányelv[7]

14. A 85. cikk értelmében:

„Termékimport esetében az adóalap a hatályos közösségi rendelkezéseknek megfelelően megállapított vámérték.”

II. A tényállás, az eljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

15. Az előzetes döntéshozatalra utaló végzésben foglalt tényállás a következő:

– A 2017. május 26-i határozat értelmében a Kauno teritorinė muitinė (kaunasi vámhivatal, Litvánia)[8] adóellenőrzést végzett a „Tauritus” UAB társaságnál a 2015. október 1. és 2017. április 30. közötti időszakra vonatkozóan.

– A megyei hivatal megállapította, hogy a Tauritus az említett időszakban különböző szállítóktól különböző mennyiségű gázolajat és üzemanyagot vásárolt, és azokat behozta a Litván Köztársaság területére.

– A szállítókkal kötött szerződések és az utóbbiak által kiállított proforma számlák meghatározták a társaság által az áruk megvásárlásáért ideiglenesen kifizetendő árat.

– A Tauritus a megvásárolt és behozott üzemanyag szabad forgalomba bocsátásának és belföldi felhasználásának bejelentésekor az ideiglenes árat jelentette be behozatali árunyilatkozataiban az áruk vámértékeként. Az említett nyilatkozatokban azt is megállapította, hogy az áruk vámértékének meghatározására a Vámkódex 74. cikkének (3) bekezdésében előírt módszert alkalmazták.

– A szállítókkal kötött szerződések alapján az ideiglenes árat később kiigazították az áruk behozatalát követően felmerült körülmények – például az érintett időszak átlagos piaci üzemanyagárainak és az érintett időszak átlagos átváltási árfolyamának – figyelembevétele érdekében.

[7] A közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i tanácsi irányelv (HL 2006. L 347., 1. o.; helyesbítések: HL 2007. L 335., 60. o.; HL 2015. L 323., 31. o.).

[8] A továbbiakban: megyei hivatal.

– A Tauritus és szállítói a szerződésekhez mellékletként csatolt kiegészítő megállapodások útján állapodtak meg a felülvizsgált árban (a továbbiakban: végleges ár), amelyek alapján a szállítók felülvizsgált számlákat állítottak ki. A piaci árak és az árfolyamok ingadozásaitól függően a végleges ár egyes esetekben magasabb, más esetekben pedig alacsonyabb volt, mint az ideiglenes ár.

– A Tauritus, miután megkapta a szállítóktól a felülvizsgált számlákat, a saját kezdeményezésére az áruk fent említett behozatali árunyilatkozatokban bejelentett értékének kiigazítását kérelmezte.

– Ugyanezen ellenőrzés keretében megállapították, hogy a 2016. szeptember 29. és 2017. február 1. közötti időszakban a Tauritus tizenhárom olyan behozatali árunyilatkozatot (a továbbiakban: vitatott árunyilatkozatok) nyújtott be a megyei hivatalhoz, amelyben a szállítókkal kötött megállapodás szerinti ideiglenes árat tüntette fel a behozott üzemanyagok (a továbbiakban: vitatott áruk) vámértékeként.

– 2017. február 6-án és március 15-én a szállítók felülvizsgált számlákat (a továbbiakban: felülvizsgált számlák) állítottak ki a társaság részére, amelyek szerint a behozott üzemanyagok végleges árai magasabbak voltak a vitatott árunyilatkozatokban bejelentett vámértéknél.

– Más esetektől eltérően a Tauritus nem kérelmezte a vámhatóságoknál a vitatott árunyilatkozatokban bejelentett vámérték kiigazítását, és az adóellenőrzés kezdete (2017. május 26.) előtt nem fizette be az állami költségvetésbe a kiegészítő behozatali héát.[9]

– A megyei hivatal a Vámkódex 70. cikkének (1) bekezdésében előírt megállapítási módszer alkalmazásával a felülvizsgált számlákon feltüntetett végleges árat fogadta el az áruk vámértékeként, és a vitatott árunyilatkozatok vámhatóságok általi elfogadásának időpontjától a jelentése elfogadásának[10] időpontjáig terjedő időszak vonatkozásában a behozatali héa tekintetében késedelmi kamat megfizetésére kötelezte a Tauritust.

16. A Tauritus, mivel nem értett egyet a megyei hivatal határozatával, a Muitinės departamentas prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijoshoz (a Litván Köztársaság pénzügyminisztériumának vámosztálya, Litvánia), a Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybėshez (a Litván Köztársaság kormánya mellett működő, adójogi jogvitákban eljáró bizottság), majd a Vilniaus apygardos administracinis teismashoz (vilniusi megyei közigazgatási bíróság, Litvánia) fordult, amelyek indokoltnak találták a késedelmi kamatok felszámítását.

17. A Tauritus fellebbezést nyújtott be az elsőfokú bíróság ítélete ellen a Lietuvos vyriausiasis administracinis teismashoz (legfelsőbb közigazgatási bíróság, Litvánia), amely újbóli vizsgálat céljából 2020. június 17-i ítéletével visszautalta az ügyet a vámhatósághoz.

18. A Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (legfelsőbb közigazgatási bíróság) szerint a vámhatóság tévesen számította ki az áru vámértékét az úgynevezett „ügyleti érték” módszerével. A Vámkódex 70. cikke (1) bekezdésének alkalmazása nem alapulhatott olyan végleges áron, amely a vitatott áruk behozatalának időpontjában és az eredeti árunyilatkozatok benyújtásának időpontjában nem volt és nem is lehetett ismert.

[9] Amint azt a litván kormány a tárgyaláson pontosította, a Tauritus csak akkor nyújtotta be (a maga javára) kiigazítási kérelmet, ha az áruk végleges értéke alacsonyabbnak bizonyult az eredetileg bejelentett ideiglenes értéknél.

[10] A 2017. szeptember 14-i 7KM320048M. számú jelentés. A kamatok összege 4853 euró.

19. Az ügyet visszautalták a vámhatósághoz, amely 2020. december 31-i, a megyei hivatal határozatát helybenhagyó határozatával újból megállapította, hogy a Tauritus köteles a késedelmi kamat megfizetésére. A hatóság szerint:

– A Tauritus, miután megkapta a szállítóktól a végleges árat tartalmazó felülvizsgált számlákat, köteles volt az áruk vámértékét a Vámkódex 70. cikke (1) bekezdésének megfelelően a felülvizsgált számlákon feltüntetett végleges árat ügyleti értékként elfogadva kiszámítani.

– Mivel a Tauritius nem tett eleget e kötelezettségének az adóellenőrzés kezdete előtt, a vámhatóság megalapozottan számította a késedelmi kamatot az eredeti árunyilatkozatok vámhatóságokhoz történő benyújtásának időpontjától.

20. Miután ezt a határozatot a Vilniaus apygardos administracinis teismas (vilniusi megyei közigazgatási bíróság) 2022. január 19-i ítéletével helybenhagyta, a Tauritus fellebbezést nyújtott be a Lietuvos vyriausiasis administracinis teismashoz (legfelsőbb közigazgatási bíróság, Litvánia), amely a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé előzetes döntéshozatalra:

„1) Úgy kell-e értelmezni a [Vámkódex] 70. cikkét, hogy annak (1) bekezdése nem alkalmazandó a jelen ügyben szereplőhöz hasonló olyan helyzetben, amelyben a vám-árunyilatkozat elfogadásának időpontjában és az áruknak a vámterületre való behozatalát közvetlenül megelőzően történő eladás alapján csak az az ideiglenesen kifizetendő ár ismert, amelyet később (azaz az árunyilatkozat benyújtását és az áruk szabad forgalomba bocsátását követően) az ügyletben részt vevő felek által nem befolyásolható és az árunyilatkozat benyújtásának időpontjában nem ismert körülményekre tekintettel felfelé vagy lefelé kiigazítanak?

2) Úgy kell-e értelmezni a [Vámkódex] 173. cikkének (3) bekezdését, hogy a nyilatkozattevő nem köteles a vámhatóságoknál az említett rendelet 74. cikkével összhangban meghatározott és bejelentett vámérték kiigazítását kérelmezni, ha – mint a jelen esetben – az említett rendelet 70. cikkének (1) bekezdésében említett, az áruért ténylegesen kifizetendő ár, amely nem volt és nem is lehetett ismert az árunyilatkozat benyújtásának időpontjában, az adott áru szabad forgalomba bocsátását követően válik bizonyossá?”

III. A Bíróság előtti eljárás

21. Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem 2023. december 19-én érkezett a Bírósághoz.

22. A spanyol és a litván kormány, valamint az Európai Bizottság terjesztett elő írásbeli észrevételeket.

23. A 2024. november 6-i tárgyaláson a spanyol, a francia és a litván kormány, valamint a Bizottság jelent meg a Bíróság előtt.

IV. Elemzés

A. Előzetes megállapítások

24. Amint azt már megállapítottam, a jogvita tárgyát a behozatali héa megfizetését követően egy társasággal szemben követelt késedelmi kamatok összegének meghatározása képezi.

25. A jogvita a behozott áruk vámértékének meghatározására alkalmazott módszer körül forog.[11] Az adótartozás összege, következésképpen a fizetendő késedelmi kamat kiszámítása ettől az értéktől függ.

26. Közelebbről, a Tauritus különösen a vámértéket a Vámkódex 74. cikkének (3) bekezdésében előírt *másodlagos módszer* szerint állapította meg. Ez a módszer akkor alkalmazható, ha nem lehetséges az ugyanezen kódex 70. cikkében szereplő *elsődleges módszer* alkalmazása.[12] A vámhatóság ezzel szemben a jelen esetben a fent említett, elsődleges módszer alkalmazását támogatja.

27. A kérdést előterjesztő bíróság emlékeztet arra, hogy a jogvita tárgyát „kizárólag a fellebbezővel szemben felszámított késedelmi kamat összege képezi”, amely összeg véleménye szerint „közvetlenül kapcsolódik az adóhátralék összegéhez és az adófizetési kötelezettség teljesítésére vonatkozó kötelezettség keletkezésének időpontjához”.[13]

28. A kérdést előterjesztő bíróság azonban nem tesz fel kérdést a Bíróságnak a késedelmi kamat időbeli hatályára, vagyis arra vonatkozóan, hogy e kamat mikor válik felszámíthatóvá. E tekintetben – ismétlem – az előzetes döntéshozatal iránti kérelem nem tartalmaz semmit, ami azt jelenti, hogy a kamatszámítás kezdeti és végső időpontjának kérdése, amely időpontok nem képezik az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések tárgyát, nyitva marad.

29. Ami a kérdést előterjesztő bíróság által említett másik tényező, az „adóhátralék összegét” illeti, úgy tűnik, hogy a Tauritus nem vitatta a végül felszámított héa összegét. Ha ez így van (amit a kérdést előterjesztő bíróságnak kell megvizsgálnia), akkor úgy kell érteni, hogy *a behozatali héa megfizetése szempontjából* hallgatólagosan elfogadja az áruk vámértékét, és így az adóalapot.

30. Ebben az összefüggésben figyelemre érdemes az alapügyben eljáró bíróság azon állításának hipotetikus jellege, amelyen az előzetes döntéshozatalra utaló végzés alapul: „ha megállapítást nyer, hogy a vámértéket, azaz az adóköteles értéket is tévesen állapították meg, akkor a jelen esetben nem állapítható meg, hogy a vitatott késedelmi kamat (bizonyos része) megalapozott”.[14]

31. Ha a fizetésre kötelezett nem kifogásolja az „adóhátralék” összegét (héa címén), amelyet éppen az ügyleti érték alapján állapítottak meg, nem látom, miért kellene vitát indítani *ugyanezen ügyleti értékről*, ezúttal a késedelmi kamatok megfizetése tekintetében.[15]

[11] A vita nem érinti a Vámkódex 48. cikke által engedélyezett ellenőrzési jogkörök terjedelmét, amelyre a Bizottság hivatkozik.

[12] A Vámkódex 70. cikke értelmében a számítás elsődleges alapjául az „ügyleti érték” szolgál, amely a következőképpen kerül meghatározásra: „az áruért az Unió vámterületére irányuló kivitel céljából történő eladáskor ténylegesen kifizetett vagy kifizetendő – szükség esetén kiigazított – ár”.

[13] Az előzetes döntéshozatalra utaló végzés 22. pontja.

[14] Az előzetes döntéshozatalra utaló végzés 22. pontjának vége.

[15] A kérdést előterjesztő bíróság kizárja annak lehetőségét, hogy a jogvita tárgyát képező ügyletek csalást, joggal való visszaélést vagy az adócsalás bármely más formáját tartalmazzák.

32. Ennélfogva a tárgyaláson bizonyos kétségek merültek fel a Bíróság által a kérdést előterjesztő bíróságnak adható válasz hasznosságát illetően. Amennyiben a kérdései hipotetikusnak tekinthetők (az eredeti jogvita eldöntéséhez nem feltétlenül szükségesek),[16] az előzetes döntéshozatal iránti kérelem elfogadhatatlan lenne.

33. Mindenesetre, arra az esetre, ha a Bíróság úgy dönt, hogy az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések érdemi vizsgálatát a relevancia vélelme alapján elvégzi, kifejtem az álláspontomat e kérdésekkel kapcsolatban.

B. Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett első kérdés

34. A kérdést előterjesztő bíróság a Vámkódex 70. cikkének értelmezését kéri. Azt kívánja megtudni, hogy alkalmazható-e az (1) bekezdése egy olyan helyzetben, „amelyben a vám-árunyilatkozat elfogadásának időpontjában és az áruknak a vámterületre való behozatalát közvetlenül megelőzően történő eladás alapján csak az az ideiglenesen kifizetendő ár ismert, amelyet később (azaz az árunyilatkozat benyújtását és az áruk szabad forgalomba bocsátását követően) az ügyletben részt vevő felek által nem befolyásolható és az árunyilatkozat benyújtásának időpontjában nem ismert körülményekre tekintettel felfelé vagy lefelé kiigazítanak”.

35. A Bíróság már határozott a behozott áruk vámértékének meghatározásáról. Ítélkezési gyakorlata a következő megállapításokat tartalmazza:

– „[A] vámérték megállapítására vonatkozó uniós szabályozás méltányos, egységes és semleges rendszer létrehozására irányul, amely kizárja az önkényes és fiktív vámértékek alkalmazását. A vámértéknek tehát tükröznie kell a behozott áru valós gazdasági értékét, ennélfogva figyelembe kell vennie ezen áru minden gazdasági értékkel rendelkező elemét.”[17]

– „Közelebbről a Vámkódex 29. cikke [jelenleg 70. cikke] értelmében az importált áru vámértéke az ügyleti értékéből, vagyis az Unió vámterületére irányuló kivitel céljából történő eladáskor az áruért ténylegesen kifizetett vagy kifizetendő árból tevődik össze, figyelemmel azonban a többek között e kódex 32. cikkének [jelenleg 71. cikkének] megfelelően adott esetben elvégzendő kiigazításokra.”[18]

– „[A] vámértéket elsősorban az importált áru úgynevezett »ügyleti értékének« módszere alapján kell meghatározni […]. Ekképpen a vámérték meghatározásának e módszerét tekintik a legmegfelelőbbnek, és ezt alkalmazzák a leggyakrabban.”[19]

– „Az árukért ténylegesen kifizetett vagy kifizetendő ár képezi tehát főszabály szerint a vámérték kiszámításának alapját, még ha ezen ár olyan adat is, amelyet adott esetben ki kell igazítani, ha e művelet az önkényes vagy fiktív vámérték megállapításának elkerülése érdekében szükséges.”[20]

[16] A litván kormány a tárgyaláson felvetette ezt a lehetőséget.

[17] 2017. december 20-i Hamamatsu Photonics Deutschland ítélet (a továbbiakban: Hamamatsu Photonics Deutschland ítélet) (C-529/16, EU:C:2017:984, 24. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

[18] 2020. november 19-i 5th AVENUE Products Trading ítélet (C-775/19, EU:C:2020:948; a továbbiakban: 5th AVENUE Products Trading ítélet), 23. pont.

[19] 5th AVENUE Products Trading ítélet, 24. pont.

[20] 5th AVENUE Products Trading ítélet, 25. pont

36. E kritériumokat figyelembe véve az eredeti jogvitában főszabály szerint az elsődleges megállapítási módszert (a Vámkódex 70. cikke) kell alkalmazni. Ellentétben azzal, amit egyes beavatkozó felek a tárgyaláson állítottak, az importőr nem választhatja meg saját belátása szerint az áruk értékelésének módszerét, amely érvelés tévesnek tűnik, és ellentmond azon feltételezésnek, amely szerint az egymást követő értékelési módszerek között hierarchia áll fenn, amelyet maga a Vámkódex ír elő kifejezetten.

37. Ezzel szemben úgy vélem, hogy az importőrnek az egyes ügyletek feltételeinek megfelelő módszert kell követnie. Csak akkor hagyhatja figyelmen kívül az elsődleges módszer (a Vámkódex 70. cikkében foglalt módszer) alkalmazását, ha az ott meghatározott követelmények nem teljesülnek. Csak ebben az esetben alkalmazhatja a behozatal körülményeinek leginkább megfelelő másodlagos módszereket (a Vámkódex 74. cikkének (1) bekezdése) és végső esetben a Vámkódex 74. cikkének (3) bekezdése szerinti maradékmódszert.

38. A kérdést előterjesztő bíróság szerint számos oka van annak, hogy miért nem kell kötelezően alkalmazni a közösségi kódex 70. cikkében meghatározott módszert:

– A vámáru-nyilatkozat benyújtásának időpontjában a ténylegesen kifizetett vagy kifizetendő ár nem volt ismert.

– A Vámkódex 70. cikkének (3) bekezdése kizárja az ügyleti érték alkalmazását, ha az ár olyan feltételekhez kötött, amelyeknek az értéke nem határozható meg az értékelendő árut illetően.

– Mivel a végleges ár a nyilatkozat benyújtásakor nem ismert, a nyilatkozattevő nem kötelezhető az „ügyleti érték” módszer alkalmazására, mivel a Vámkódex 15. cikke (2) bekezdésének a) pontja a nyilatkozattevőt teszi felelőssé a nyilatkozatban szereplő információk pontosságáért és teljességéért.

– A Hamamatsu Photonics Deutschland ítélet szerint nem fogadható el, hogy „a vámérték alapjául egy megállapodásban rögzített olyan ügyleti érték szolgáljon, amely részben egy eredetileg kiszámlázott és bejelentett összegből, részben pedig az elszámolási időszakot követően elvégzett átalánykiigazításból áll, […] [és hogy azt] felfelé vagy lefelé fogják-e elvégezni”.[21]

39. A kérdést előterjesztő bíróság álláspontja szerint az általa felsorolt körülmények a Vámkódex 74. cikkében előírt másodlagos (maradék) értékelési módszerek egyikének, nevezetesen, a jelen esetben, a 74. cikk (3) bekezdésének alkalmazásához vezetnek.

40. Véleményem szerint a Bíróság rendelkezésére bocsátott valamennyi információ fényében a jelen ügyben semmi nem képezte akadályát a Vámkódex 70. cikke (1) bekezdése alkalmazásának, mivel:

– A vámérték meghatározásának elsődleges alapja az ügyleti érték, azaz az áruért ténylegesen kifizetett vagy *kifizetendő* ár, amelyet a vámárunyilatkozat elfogadásakor állapítanak meg, és amely tartalmazza az áruk eladásának feltételeként teljesített vagy *teljesítendő* minden kifizetést.

[21] Hamamatsu Photonics Deutschland ítélet, 35. pont.

– Az ügyleti értéket utólag ki lehet (és ki kell) igazítani, feltéve, hogy a Vámkódex 70. cikke (1) bekezdésének rendelkezéseit tiszteletben tartják, és az összhangban van a 70. cikk (3) bekezdésének b) pontjával. E célból „[…] az eladás vagy az ár nem függ[het] olyan feltételektől, amelyeknek az értéke nem határozható meg az […] árut illetően”.

41. A Tauritus által bejelentett ár azonban ideiglenes volt, ahogyan azt az árukra vonatkozó adásvételi szerződésekben megállapították.[22] Ugyanezen szerződések és mellékleteik szerint a végleges ár két olyan tényezőtől függ, amelyek csak a behozatal után válnak ismertté, nevezetesen: az átlagos piaci üzemanyagárak és az átlagos átváltási árfolyam.[23]

42. Mindkét tényező a Vámkódex 70. cikkének (1) bekezdése és (3) bekezdésének b) pontja értelmében vett „eladási feltételnek” minősül. Mint ilyenek, olyan kifizetések számszerűsítéséhez vezetnek, amelyek a vevő és az eladó közötti szerződéses jogviszony alapján az utóbbi számára olyan jelentőséggel bírnak, hogy azok nem teljesítése esetén az adásvétel végül nem valósulna meg.[24]

43. Igaz, ezek olyan kifizetések voltak, amelyek összege a vámáru-nyilatkozat benyújtásakor még nem volt teljes mértékben *meghatározva*. A végleges kiszámításának feltételei azonban már a szerződések aláírásától kezdve tökéletesen *meghatározható*vá tették azt. Csak abban az esetben kell kizárni az „ügyleti érték” módszert a 70. cikk (3) bekezdésének b) pontja alapján, ha az nem határozható meg.

44. Amint arra a spanyol kormány rámutatott, és amihez a tárgyalás során a francia kormány is csatlakozott, az eladás két feltétele (átlagos üzemanyagárak és átlagos árfolyam) nem a szerződő felek egyikének kizárólagos akaratától, hanem objektív, külső körülményektől függött. E körülmények megállapítása a vámhatóságok által könnyen ellenőrizhető volt, amely szervek előtt a nyilatkozattevő igazolni tudta a véglegesen kifizetett árat, miután az ideiglenes árhoz hozzáadta vagy abból kivonta a nyilvánosan közzétett tényezőkből eredő, elfogadott kiigazításokat.

45. A kérdést előterjesztő bíróság állításával ellentétben[25] én úgy vélem, hogy azok a megfontolások, amelyek a Bíróságot a Hamamatsu Photonics Deutschland ítélet meghozatalára késztették, nem ültethetők át a jelen ügyre. Ebben az értékelésben egyetértek a beavatkozó kormányok és a Bizottság által a tárgyaláson kifejtett egyhangú álláspontal.

46. A Tauritus által kötött szerződések úgy rendelkeztek, hogy a végleges eladási árat könnyen ellenőrizhető objektív feltételektől teszik függővé, ellentétben azzal, ami a Hamamatsu Photonics Deutschland ügyben történt. Ez utóbbi ügyben egy társaság az anyavállalatától vásárolt csoporton belüli árakon kiszámlázott árukat, és a kiszámlázott termékek összegét rendszeresen ellenőrizték, és szükség esetén kiigazították az úgynevezett „reziduális nyereségfelosztási” módszerrel. Ez a

[22] E tekintetben irreleváns, hogy a vámáru-nyilatkozathoz eredetileg proforma számlákat nyújtottak be. A 2015/2447 végrehajtási rendelet 145. cikke nem zárja ki a számla e formáját az ügylet bejelentett értékét alátámasztó dokumentumok közül, amennyiben az egy ideiglenes ár, amelyet később ki kell egészíteni.

[23] Ez a gyakorlat a főbb üzemanyagpiaci szereplők által a fogyasztóikkal kötött értékesítési szerződéseknél bevett szokás. Amint arra a Bizottság írásbeli észrevételeinek 29. és 30. pontjában rámutatott, az 1994. évi Általános Vám- és Kereskedelmi Egyezmény VII. cikkének végrehajtásáról szóló megállapodás (HL 1994. L 336., 119. o.) keretében az áruk vámértékének meghatározása egy olyan folyamat része, amelyben az árak esetleges felülvizsgálata nem követeli meg automatikusan az „ügyleti érték” módszer kizárását.

[24] Lásd e tekintetben: 5th AVENUE Products Trading ítélet, 41. pont.

[25] Az előzetes döntéshozatalra utaló határozat 29. pontja, a Hamamatsu Photonics Deutschland ítélet 35. pontjára hivatkozva.

módszer egy minimális nyereség hozzárendelésének és a reziduális nyereség arányos felosztásának kombinációját, valamint egy olyan céltartomány meghatározását jelentette, amely kiegészítő jóváírásokat vagy terheléseket eredményezett. [26]

47. A Hamamatsu Photonics Deutschland ügyben az áru értékének meghatározására vonatkozó feltételek tehát lényegesen összetettebbek, és különösen a vámhatóság számára nehezebben ellenőrizhetők voltak, mint a jelen ügyben. Véleményem szerint tehát az említett ítéletben foglalt ítélkezési gyakorlat nem terjeszthető ki a jelen eljárásra.

48. Összességében úgy gondolom, hogy a Vámkódex 70. cikke (1) bekezdésének elsődleges módszere megfelelő volt az eredeti jogvita körülményei között. A behozott árukért ténylegesen fizetett vagy fizetendő ár (amely, amint azt már említettem, főszabály szerint a vámérték kiszámításának alapja) utólag, az adásvételi szerződésben már előírt és könnyen objektívvé tehető tényezők alapján kiigazítható annak érdekében, hogy az tükrözze az áruk valós gazdasági értékét.

C. Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett második kérdés

49. A kérdést előterjesztő bíróság a Vámkódex 173. cikke (3) bekezdésének értelmezését kéri. Különösen azt kívánja megtudni, hogy a nyilatkozattevő köteles-e a vámhatóságoknál az említett kódex 74. cikkével összhangban meghatározott és bejelentett vámérték *kiigazítását* kérelmezni, „ha az említett rendelet 70. cikkének (1) bekezdésében említett, az áruért ténylegesen kifizetendő ár, amely nem volt és nem is lehetett ismert az árunyilatkozat benyújtásának időpontjában, az adott áru szabad forgalomba bocsátását követően válik bizonyossá”.

50. A második kérdésre adandó válasz szükségtelenné válhat, ha megerősítést nyer, hogy az ügylet értékét a jelen ügyben a Vámkódex 70. cikke szerinti elsődleges módszerrel kellett kiszámítani.

51. Mindenesetre, tekintettel a kérdést előterjesztő bíróság második kérdésének megfogalmazására, elemzésemet erre fogom összpontosítani, ami szükségessé teszi a végleges ár kiigazítása mechanizmusának tisztázását, amikor annak kiszámítása bizonyos jövőbeli (de könnyen objektívvé tehető) tényezőktől függ.

52. Ebben az esetben a végleges ár kiigazítása kétlépcsős folyamaton keresztül történik: a) az egyik a bejelentés időpontjára vonatkozik, amikor még csak az ideiglenes ár ismert; b) a másik arra az időpontra vonatkozik, amikor a függő eladási feltételek teljesülését követően megállapítják a szállított áruk végleges árát.

53. Erre a célra a Vámkódex két mechanizmust biztosít:

– Először is, a 166. cikkében foglaltat: elfogadják, hogy „egy személy az árukat olyan egyszerűsített árunyilatkozat alapján vonja vámeljárás alá, amely adott esetben nem tartalmazza a 162. cikkben említett adatok vagy a 163. cikkben említett alátámasztó okmányok mindegyikét”. [27] Az egyszerűsített nyilatkozatot ezután egy kiegészítő nyilatkozat egészíti ki, amelyet ugyanezen kódex 167. cikke szabályoz.

[26] Hamamatsu Photonics Deutschland ítélet, 14. és 15. pont.

[27] Különösen a Vámkódex 162. cikke „minden olyan adat[ra utal], amely azon vámeljárásra vonatkozó rendelkezések alkalmazásához szükséges, amelyre az árut bejelentik”.

– Másodszor, a 73. cikkében foglaltat: a vámhatóságok engedélyezhetik, hogy egyes összegeket „egyedi kritériumok alapján állapíts[anak] meg, amennyiben ezek a vám-árunyilatkozat elfogadásának napján nem számszerűsíthetők”.

54. A Vámkódex 166. cikkének mechanizmusa szerint az importőr először az áruk ideiglenes árát, majd a megfelelő időben a kiegészítő nyilatkozat (ugyanezen kódex 167. cikke) révén a végleges árat jelenti be.

55. Ezzel szemben a Vámkódex 73. cikkében foglalt mechanizmus olyan összegekre vonatkozik, amelyek a vámáru-nyilatkozat elfogadásának napján csak *a vámhatóságok által meghatározott egyedi kritériumok* alapján számszerűsíthetőek.

56. A jogvita ténybeli körülményeire tekintettel úgy vélem, hogy a Vámkódex 166. cikkében foglalt mechanizmushoz kell folyamodni, nem pedig a 73. cikkhez, mivel az adásvételi szerződésekben meghatározott két számítási tényező (átlagos üzemanyagár és átlagos árfolyam) lehetővé tette, hogy a végleges ár összegét a vámáru-nyilatkozat benyújtásának időpontjában meghatározzák. Következésképpen a 167. cikkben említett kiegészítő nyilatkozat megtételéig elegendő volt a 166. cikk szerinti egyszerűsített nyilatkozatot alkalmazni.

57. Olyan tényezők jelenlétében, amelyek önmagukban lehetővé teszik a vámértéket meghatározó összegek számszerűsítését, nem szükséges a Vámkódex 73. cikkében foglalt mechanizmushoz, azaz más *egyedi kritériumok* megállapításához folyamodni.

58. A Vámkódex 166. és 167. cikke szerinti mechanizmus a pontosság követelményének (a Vámkódex 15. cikke) való megfelelésen túlmenően végső soron az áruk valós gazdasági értékének meghatározását biztosítja. Ezzel szemben a Vámkódex 73. cikkének mechanizmusa nem teszi lehetővé ezt a pontosságot, mivel olyan kritériumok alapján működik, amelyek, bár egyediek, soha nem adhatnak olyan pontos eredményt, mint az ár azon elemei, amelyek pontosan meghatározzák a behozott áru valós gazdasági értékét.

59. Már kifejtettem, hogy miért nem volt megfelelő a Tauritus által alkalmazott másodlagos megállapítási módszer (a Vámkódex 74. cikkének (3) bekezdése). Ez egy tisztán maradékmódszer, amely azokra az esetekre korlátozódik, amikor a vámértéket még a 74. cikk (1) bekezdésében meghatározott módszerekkel összhangban sem lehet meghatározni. Ez utóbbiak viszont csak akkor alkalmazhatók, ha a Vámkódex 70. cikke szerinti elsődleges módszer nem alkalmazható, mert az áruk ára (ügyleti érték) olyan feltételektől függ, amelyek alapján nem határozható meg annak értéke.

60. Ha – amint javaslom – a Tauritus és szállítói között létrejött szerződésekben meghatározott feltételek a végleges ár objektív módon történő könnyű meghatározását eredményezik, akkor az elsődleges módszert (a Vámkódex 70. cikke) kellett alkalmazni az ügylet tényleges értékének megállapítására.

61. Hozzátenném, hogy a Vámkódex 74. cikkének (3) bekezdése szerinti maradékmódszer *természetesszerűleg* nem egészíthető ki – ha szabad így fogalmaznom – a Vámkódex 173. cikke szerinti módosítási eljárással. Más szóval, a két rendelkezés nem illeszthető össze oly módon, hogy egy összetett eljárást képezzen, mint ahogyan a Vámkódex 166. és 167. cikke összeilleszkedik.

62. A Vámkódex 166. cikke szerinti egyszerűsített vámáru-nyilatkozat ugyanis az ugyanezen kódex 167. cikke szerinti kiegészítő vámáru-nyilatkozat által rendelkezik a szükséges kiegészítéssel a vámáru-nyilatkozat egészének integrálása céljából (a kettő a Vámkódex 167. cikkének (4) bekezdése szerint „egyetlen, egymástól elválaszthatatlan okiratot” képez).

63. Ilyen körülmények között, az előzetes döntéshozatalra előterjesztett második kérdés megfogalmazásánál maradva, a Vámkódex 173. cikke, amely a „vámáru-nyilatkozat *módosításáról*” rendelkezik, nem volt alkalmazható.

64. A Vámkódex 173. cikke alapján megengedett módosítások nem egy korábbi ideiglenes nyilatkozat *kiegészítésére*, hanem a teljes és végleges nyilatkozatként benyújtott nyilatkozat tartalmának *helyesbítésére* szolgálnak. Azt is szem előtt kell tartani, hogy a vámáru-nyilatkozat visszavonhatatlanságának elve alóli kivételként a módosítások alkalmazása korlátozó szabályozás alá esik. [28]

65. Más szóval, az olyan vámáru-nyilatkozatok, amelyek olyan végleges árat tükröznek, amely nem képezi utólagos kiigazítás tárgyát, adott esetben a Vámkódex 173. cikkének alkalmazásával módosíthatók (de nem egészíthetők ki). Ezzel szemben az olyan nyilatkozatokat, amelyek ideiglenes árat tartalmaznak, és amelyeken utólagos, könnyen ellenőrizhető kiigazításokat hajtanak végre, ugyanezen kódex 166. és 167. cikke szabályozza.

66. Ha kezdettől fogva (már a vámáru-nyilatkozat benyújtásakor) ismert, hogy az áruk ára csak ideiglenes, akkor nem lehet ezt az információt eltitkolni a vámhatóság elől, és várni a végleges ár ismertté válásáig azzal, hogy az eredeti vámáru-nyilatkozat 173. cikke szerinti módosítással hívják fel rá a figyelmét.

67. A Vámkódex 15. cikke (2) bekezdésének a) pontjában előírtak szerint az eredeti nyilatkozatban szereplő információk pontossága és teljessége érdekében ezt az eredeti nyilatkozat megtételekor közölni kell.

68. Ezért úgy vélem, hogy a szóban forgóhoz hasonló körülmények között az eredeti nyilatkozatnak az egyszerűsített nyilatkozat jellegével kell rendelkeznie (a Vámkódex 166. cikke), amelyet később ugyanezen kódex 167. cikkének megfelelően ki kell egészíteni. Nem volt helyénvaló a Vámkódex 173. cikkéhez folyamodni a Vámkódex 74. cikkének (3) bekezdése alapján benyújtott vámáru-nyilatkozat *módosítása* érdekében olyan adatok *helyesbítése* céljából, amelyekről eleve tudott volt, hogy hiányosak.

69. A fenti érvelés természetesen nem zárja ki, hogy a vámhatóságok az adóellenőrzés során ellenőrizzék a vámáru-nyilatkozatokban megadott információk pontosságát és teljességét. Az említett hatóságoknak különösen azt van joguk ellenőrizni, hogy mi volt a behozott áruk gazdasági értéke (az ideiglenes ár megfelelő kiigazításait követően ténylegesen kifizetett ár), és levonni a megfelelő következtetéseket a behozatali héa és a késedelmi kamatok kiszámítására vonatkozóan.

70. Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett második kérdés azonban nem érinti a vámhatóságok ellenőrzési jogkörét.

[28] Lásd ebben az értelemben: 2023. június 8-i Zes Zollner Electronic ítélet (C-640/21, EU:C:2023:457, 41–48. pont).

V. Végkövetkeztetés

71. A fent kifejtettek alapján azt javaslom a Bíróságnak, hogy a Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (legfelsőbb közigazgatási bíróság, Litvánia) számára a következő választ adja:

„1) Az Uniós Vámkódex létrehozásáról szóló, 2013. október 9-i 952/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet 70. cikkének (1) bekezdését

a következőképpen kell értelmezni:

az olyan helyzetekben alkalmazható, amelyben a vám-árunyilatkozat elfogadásának időpontjában és az áruknak a vámterületre való behozatalát közvetlenül megelőzően történő eladás alapján az ideiglenes ár mellett ismertek azok a feltételek is, amelyek meghatározzák a végleges árat, feltéve, hogy ezek a feltételek megfelelnek a vámhatóság által könnyen ellenőrizhető objektív kritériumoknak, aminek értékelése a kérdést előterjesztő bíróság feladata.

2) A 952/2013 rendelet 173. cikkének (3) bekezdését

a következőképpen kell értelmezni:

az lehetővé teszi a nyilatkozattevő számára, hogy kérelemre módosítsa a vámáru-nyilatkozat egy vagy több adatát, de nem ez a módosítás a megfelelő mechanizmus, amikor a megfelelő eljárás a 952/2013 rendelet 167. cikke szerinti kiegészítő nyilatkozat benyújtása.”